

Hámos Imre

Ez a férjem, Hahn Imre. A kép Budapesten készült, gondolom, 1901 körül. Mi rokonok voltunk a férjemmel. Másod-unokatestvérek. A férjem Budapesten született 1899-ben. A férjem érettségizett csak. Akkoriban az érettségi az egyetemi diplomával ért fel [lásd: érettségizettek aránya 1920 körül]. Szerintem kereskedelmi érettségije [lásd: kereskedelmi iskolák] volt. Mert gazdasági területen dolgozott, bérekkel foglalkozott meg leltárakkal, vidékre is kellett menjen rovincsolni. A MEFTER-nél, a Magyar Folyam- és Tengerhajózási Részvénytársaságnál dolgozott, pontosan nem tudom, milyen pozícióban, előadóféle volt. 9-től 3-ig dolgozott. Háromkor jött haza, mindig akkor

ebédeltünk. Délután már nem ment vissza. Néha volt valami bérszámfejtéssel kapcsolatos munka, amit hazahozott, amit én csináltam aztán. Én otthon voltam, nem dolgoztam. Mi ki voltunk keresztelkedve [lásd: kikeresztelkedés] a férjem hivatala miatt. A MEFTER állami vállalat volt. És piszkálták a munkahelyén. És volt jóakarója, egy kollégája, aki erőszakolta, hogy keresztelkedjen ki, hogy akkor nem lesz semmi bajunk. 1934-ben már azért a zsidókat nem látták szívesen. És a munkahelyét szerette. Megmondom őszintén, nem tudom, hogy aztán előléptették-e. Akkor valahogy nem figyeltem a rangokra meg ilyesmire. Mindig egy kicsit több pénzt kapott. A nevünk 1934-ben Hámosra változott [lásd: névmagyarosítás]. Ezt a férjem csinálta. Körülbelül akkor, amikor kitértünk, de lehet, hogy már valamivel előbb is. A férjem Balfon halt meg munkaszolgálatban. Egy munkaszolgálatos egyszer felkeresett, és ő mondta el, hogy beteg volt a férjem, és a betegeket, akik nem tudtak továbbmenni, agyonlőtték. Belelőtték egy nagy gödörbe a férjemet is. Ez, ahogy ez a munkaszolgálatos elmondta, 1945. március 31-én, egy nappal az oroszok bejövetele előtt volt. Ezt 1945-ben vagy 1946-ban tudtam meg.